

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 7

มุกกรองไม่ได้บอกกระรินว่าเธอกำลังจะย้ายไปอยู่บ้านใคร กระรินต้องไม่สบายใจแน่ๆ ถ้ารู้ สมบัติของเธอมีเพียงกระเป๋าเดินทางมือสองราคาถูกที่เธอเพิ่งหาซื้อหยกๆ กับเป้สะพายหลังที่มีคนใจบุญนำมามอบให้ที่วัด เธอสะพายเป้ หิ้วกระเป๋าขึ้นรถประจำทาง มารอสองสาวพี่น้องตรงที่นัดซึ่งไม่มีคนรู้จักจะมาพบเห็นว่าเธอขึ้นรถไปกับใคร รู้สึกท้อแท้กับชีวิตที่ต้องหลบซ่อนระแวงระวังเต็มทน

เธอหวังว่า บ้านใหม่ของคนที่มีอำนาจเช่นจาริต จะเป็นที่พักพิงภัยของเธอ บางทีถ้าเขาเมตตาเธอจริง เขาอาจช่วยเธอและแม่ให้พ้นจากปัญหาที่รุมเร้าอยู่ในทุกวันนี้

พ่อเลี้ยงของเธอไม่ใช่คนเลว แต่ว่าลูกชายของเขาเป็นคนเลวแท้จริง! เป็นอันธพาลที่เธอเคยเรียกว่า “พี่” และไม่คาดคิดมาก่อนว่าเขาจะกล้าทำเรื่องรุนแรงกับเพื่อนชายของเธอและหันมาย่ำยีจนเธอไม่อยากจะใช้ชีวิตอยู่อีกต่อไป

เมื่อเริ่มที่แม่พาเธอเข้ามาอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่.. เธอกำลังใกล้แตกเนื้อสาว ต่อมาหนุ่มน้อยเพื่อนนักเรียนที่เธอพูดคุยด้วยจะถูกขู่เข็ญจนไม่มีใครกล้าเข้ามาใกล้เธอ และเป็นอย่างนั้นเรื่อยมาจนเธอเรียนจบมหาวิทยาลัย ครั้นต่อมาเธอมีเพื่อนชายคบหาสนิทสนม พออายุรู้เพื่อนชายก็ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส และหลังจากนั้นเขาก็เข้าถึงตัวเธอ บังคับข่มเหงตามใจชอบ แม่ปกป้องเธอไม่ได้ และพ่อเลี้ยงก็ไม่มีวันจะเห็นเธอดีไปกว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียวที่เขามี

“.....อยู่ด้วยกันมาตั้งนานแล้ว ถ้าไม่อยู่อย่างพี่น้องก็เป็นผัวเมียกันจะเป็นอะไรไป หรือว่าแกร้งเกียจลูกของฉัน...” เขาว่าอย่างนั้น

แม่ไม่เคยมีปากเสียง ไม่กล้าแสดงตัวอยู่ข้างเดียวกับเธอ ทุกอย่างเป็นไปตามใจของพ่อลูก เธอไม่อดทนอย่างแม่จึงต้องหนี.....

วายุเคยตามหาตัวเธอ เธอได้ข่าวการถูกคุกคามขู่เข็ญค้นหาจากเพื่อนบางคนซึ่งต่อมาก็จัดการติดต่อกันไป เขาจะเลิกตามหรือยัง การสื่อสารที่ทันสมัยในปัจจุบันอาจทำให้เขาตามพบเธอได้ไม่ยาก บ้านของจาริต น่าจะเป็นที่ปลอดภัยอย่างน้อยก็ในช่วงระยะหนึ่ง เธอหวังว่าอีกหน่อยวายุก็จะเบื่อหน่ายที่จะติดตาม หรือมีใครอื่นที่น่าสนใจกว่าแล้ววางมือจากเธอสักที

รถของสองสาวปิกหัวเข้าจอดตรงหน้าประตูรั้วบ้านหลังใหญ่ ยุพยงบีบแตรเสียงดังยาวๆ แล้วประตูก็เปิดออกด้วยสัญญาณที่บังคับจากตัวบ้าน คฤหาสน์หลังใหญ่ไม่แพ้บ้านที่เธอหลบหนีมา เธอหวังว่าที่นี่คงไม่ใช่กรงแห่งความทุกข์ทรมานแห่งที่สอง

แม่สาวใช้ที่เดินออกมาจากตัวบ้านรีบยกมือไหว้ ยุพยง และเยาวดีเข้าออกบ้านหลังนี้มาได้พักหนึ่งแล้วจึงรู้จักคุ้นเคยกันอยู่พอสมควร ยุพยงแนะนำว่า

“เนิน นา นี่คือคุณมุกที่จะมาเป็นคุณแม่บ้านของพวกเธอ”

แม่เนินกับแม่นามองหน้ากัน คุณมุกดูเป็นเด็กกว่าพวกเธอมากมาย แล้วอย่างนี้จะมาเป็นคุณแม่บ้าน จะเป็นไปได้อย่างไรกัน

“เฮ้า ยกกระเป๋าไปที่ห้องซี” สาวสวยขึ้นนิ้วสั่ง

มุกกรองรีบพูดว่า “ไม่ต้องหรอกค่ะ มุกถือเองได้”

เธอถือกระเป๋าเดินตามคนทั้งสี่ ที่คิดว่าสาวใช้จะต้องเข้าทางด้านหลัง มีห้องนอนเล็กๆ แยกจากบ้านหลังใหญ่ทั้งหมด เธอเดินผ่านห้องโถงรับแขกที่มีสระน้ำอยู่ภายใต้โถงหลังคาที่ประดับด้วยกระจกแก้วใสต้อนรับแสงอาทิตย์ยามกลางวันและแสงจันทร์ยามราตรี ห้องกว้างประดับเครื่องเรือนไม่มาก เห็นรูปถ่ายขนาดใหญ่ของหญิงสาวผู้สวยสง่า ผ่องแผ้วติดอยู่บนฝาผนัง ส่งยิ้มมอบอันราวให้การต้อนรับ...

เป็นหญิงสาวคนเดียวกัน กับคนที่ยิ้มอย่างมีความสุขอยู่ในภาพวาดสีน้ำมัน ในอ้อมกอดของชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของห้องที่ประดับภาพนั้น ที่บ้านของกระริน

ห้องนอนที่ถูกจัดไว้ให้เธอ สะอาดสะอ้าน แม้อยู่ทางด้านหลัง แต่ก็ปลอดภัย มีประตูเชื่อมกับห้องน้ำไม่ต้องเดินผ่านใคร ยุพยงอธิบายว่าเป็นห้องนอนสำหรับเพื่อนที่แวะมาพักเป็นครั้งคราว แล้วปลั่งปากพูดว่า

“อยู่ตรงนี้ไปก่อน แต่ก็คงไม่ต้องอยู่นานหรอก”

“หมายความว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเร็วๆ นี้ใช่ไหมคะ”

เยาวดีรีบอธิบายว่า “ก็ถ้าคุณจาริตแต่งงาน ทุกอย่างก็ต้องแล้วแต่คุณผู้หญิงคนใหม่ว่าจะจัดการอย่างไรต่อไป เจ้าหล่อนอาจคิด

ไม่เหมือนคุณจาริตก็ได้”

มุกกรองสงสัย “คุณจาริตต้องการให้มุกพักที่ห้องนี้หรือคะ”

“ฉันเลือกห้องนี้เอง ห้องข้างหลังตอนนี้ไม่ว่าง และบางทีฉันก็อาจจะมานอนค้างกับเธอด้วย” ยูพยงพูดก่อนจะหัวเราะขบขัน “แหมไม่ต้องกลัวว่าคุณจาริตจะคิดอะไรกับเธอหรอกน่า เขาออกจะเนื้อหอมสำหรับสาว ๆ แล้วก็กำลังจะแต่งงานอีกด้วย”

หลังจากนั้น มุกกรองก็ได้รับทราบว่า.....

“คุณจาริตเพิ่งไปพม่า ไปดูที่ลงทุนจะทำโครงการใหม่ คงอีกหลายวันกว่าจะกลับ....”

ยูพยงพูดต่อไปเหมือนต่อว่าเธอ

“ก็เขารอเธออยู่ตั้งหลายวัน ไม่อย่างนั้นคงทนได้สั่งงานว่าจะให้ทำอะไรตรงไหน ตอนนี้เธอก็ถามเนิ่นกับนา แล้วทำอะไรได้ก็ทำไปพลาง ๆ ก่อนก็แล้วกัน แต่จำไว้ว่าอย่าไปยุ่งวุ่นวายกับข้าวของที่เขารักหวงเข้าเทียว ประเดี๋ยวจะอยู่ได้ไม่นาน”

“อะไรคือของรักของหวงของคุณจาริตคะ”

“ก็ถามเนิ่นกับนาดูซิ ส่วนใหญ่ก็ของของเมียเขานั่นแหละ ใครแตะเป็นเกิดเรื่อง”

สองพี่น้องเข้าใจเรื่องนี้ดี เธอทั้งสองโดนเอ็ดตะโรมาแล้วเมื่อเปลอแตะต้องเคลื่อนย้ายสิ่งของต้องห้าม เมื่อมาช่วยจัดการบ้านช่องตอนที่ชายหนุ่มเพิ่งออกจากโรงพยาบาลมารักษาตัวที่บ้านหลังนี้.....

อีกชั่วครู่ รถของสองสาวก็ถอยออกไป ทิ้งให้มุกยืนเค้งคว้างอยู่ในบ้านหลังใหญ่กับสองสาวใช้ตามลำพัง เธอชวนคุยเพื่อสานสร้างความสัมพันธ์ก่อนจึงขอให้สองสาวใช้พาเดินดูบริเวณที่ได้รับอนุญาตให้เข้าถึง ครั้นเธอซักถามเกี่ยวกับหน้าที่การงานมากเข้า แม่นากับแม่เนิ่นก็รู้สึกเบื่อที่จะตอบ

แล้วมุกกรองก็ถูกทิ้งให้นั่งเฝ้าอยู่คนเดียวในห้องโถงใหญ่ เธอยกมือไหว้ภาพถ่ายของหญิงสาวอดีตเจ้าของบ้าน บอกกล่าวขอขมาและขอพักพิงอิงอาศัย เรื่องความรักของทศทายาที่เธอเคยได้รับฟังมาทำให้เธอน้ำตาซึม ตั้งจิตอธิษฐานขอให้ “เธอผู้จากไป” พบความสุขสงบสมหวังในทุก ๆ ภพภูมิ

เช้าวันรุ่งขึ้นและอีกสองวันต่อมา มุกกรองเริ่มจัดการกับบรรดาไม้ประดับที่ถูกละลายจนตุรกรตุรดา แม่สาวใช้เคยทำแต่เพียงรดน้ำตามเวลาเท่านั้น มุกกรองตัดแต่งกิ่งก้าน รีดดอกกริตใบ กำกับให้แม่เนิ่นกับแม่นา กวาดเศษกรไปกองรวมกันไว้ที่ด้านหลัง

แม่เนิ่นแย้งว่า “ทำไมต้องทำเองด้วยคุณ เหนื่อยหน้าดำเปลา ๆ เรียกเค้ามาทำให้ก็ได้ เมื่อก่อนนี่ก็เคยเรียกคนจัดสวนมาประจำ เพิ่งจะเลิกไปไม่นานมานี้เอง”

“จ้างเขาเสียเงินแพงออก เราร่วง ๆ ถ้าทำได้ก็ทำเองสนุกดี”

“สนุกกับผีนะซิ” แม่นาสาวคนอายุน้อยกว่าบ่นอุบอิบ ไม่ชอบใจที่วัน ๆ เคยแต่นั่งนอนสบาย ๆ เพราะคุณจาริตไม่เคยจะมาสั่งนั่นนี่จุกจิก ก็ต้องมาทำงานกลางแดด

“แดดร้อนอย่างนี้หน้าดำหมด”

“ถ้าอย่างนั้นก็ซื้อหมวกซิ ซื้อเสื้อกันแดดด้วย แล้วก็ซื้อปุ๋ยมาเพิ่มด้วยนะ เอ ใช้ปุ๋ยอะไรดี แหมถ้ามีอินเตอร์เน็ตก็ดีเลย”

แม่สองสาวมองหน้ากัน นึกขยาดต่องานการที่จะต้องทำเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะงานตรากตรากกลางแดด รู้สึกไม่ชอบแม่สาวมุกคนนี้เสียเลย ต้องลองดูกันไปอีกสักพัก ถ้าอยู่ด้วยกันไม่ได้ ก็เห็นจะต้องทำอะไรสักอย่างแล้วละ

สำหรับมุกกรอง ชีวิตในบ้านหลังนี้ช่างเงียบเขียบวังเวงเสียจริง แม่สาวใช้ทำงานประจำวันไปแกน ๆ แล้วก็มักจะจับคู่คุยกันหรือไม่ก็ดูโทรทัศน์อยู่ข้างหลังบ้าน มุกกรองมองเครื่องโทรศัพท์ที่วางอยู่ในห้องโถงอยากต่อสายไปพูดจากับหลายคน ระริน อังกูร แล้วก็แม่ของเธอ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้มองดูเฉย ๆ

ถ้าพวกเขาคิดว่าเธอตายไปแล้วก็อาจจะดี จะได้ไม่มีใครต้องเดือดร้อนหากว่า “วายุ” จะมาตามค้นเอาข้อมูลเพื่อตามหาตัวเธอ

วันรุ่งขึ้นเธอชวนแม่สองสาวให้ล้างแล้วยังขัดเงารถยนต์สองคันที่จอดคู่กันอยู่ แล้วเลยทำความสะอาดซอกมุมของโรงรถที่ถูกละลายป้ายวันนั้นเจ้าหล่อนทั้งสองซุบซิบปรึกษากัน แล้วพอดกเย็นก็มาบอกเธอว่าแม่เนิ่นปวดท้องไม่สบาย จะพาไปหาหมอที่โรงพยาบาล

“อ้าว เป็นอะไรมากหรือเปล่า แล้วจะไปกันยังงัย”

“เรียกรถไปกันใกล้ ๆ แค่นี้เองจ๊ะ”

“แล้วจะกลับเมื่อไหร่”

“ถ้าหมอให้กลับก็จะกลับ ถ้าไม่อย่างนั้นก็อาจจะต้องนอนที่โรงพยาบาลสักคืนหนึ่งจะ”

“มีค่ารถค่าหมอหรือเปล่า” เธอนึกถึงเงินที่ระรินฝากญาติมาให้ถึงจะใช้ไปบ้างแล้วกับการย้ายที่อยู่ แต่ก็พอมีเหลือแบ่งปันได้

“พอมี้จะ ไปโรงพยาบาลของรัฐบาล ไม่ต้องใช้ตั้งค์มากหรอก”

มุกกรอมองสองสาวประคองกันเดินออกประตูรั้วลี้ภัยไปจากสายตา ไม่รู้ว่าพวกเธอหัวเราะกันคิกคักที่การณเป็นไปตามแผนหญิงสาวกลับมาสู่ความเงียบเหงาวิ้งเวง บ้านใหญ่ แต่ไร้ชีวิต ยิ่งคำก็ยิ่งเงียบ เธอคิดว่าถ้ามีสุนัขสักสองตัวก็คงจะดีไม่น้อย เอาเถอะแล้วเธอจะขออนุญาตเจ้าของบ้าน ทำทางเขาใจดีจึงไม่น่าจะมีปัญหากับการอนุญาตให้เลี้ยงสุนัขในอาณาเขตของบ้านหลังใหญ่นี้

ยังไม่ดีสักเท่าไร บ้านทั้งหลังก็ตกอยู่ในความมืดและเงียบ มีเพียงแสงโคมสลัวที่มุมนั้นมุมนี้ มุกกรอมงสวดมนต์แล้วล้มตัวลงนอน พอเคลิ้มๆ ก็ได้ยินเสียงโทรทัศน์ดังเรียก แต่ครั้นออกมารับก็ไม่มีเสียงตอบโต้ เธอกลับไปนอนต่อ เสียงโทรทัศน์ดังอีก คราวนี้มีเสียงครางเบาๆ แปลกๆ ดังกลับมา เธอพยายามที่จะฟังอยู่นานก็ไม่อาจรู้ได้ ความเงียบเหงาวิ้งเวงและแปลกที่ ทำให้เธอเริ่มกลัว วางโทรทัศน์แล้ววิ่งเข้าห้องปิดประตู เปิดไฟสว่างจาลงนอนกดหัวใจของตนเองที่เต้นโครมๆ

เธอแว่วยินเสียงรถวิ่งมาจอดไกลๆ คล้ายดังอยู่ที่หน้าประตูรั้ว ตามด้วยเสียงเปิดปิดประตู แม่สองสาวกลับมาแล้วกระมัง แต่พอตั้งใจจะเงียหูฟัง ก็กลับมีเสียงก๊อกลงกักดังขึ้นที่หน้าต่าง.... ขโมยหรือ... นึกได้อย่างนั้นเธอก็รีบลุกขึ้นปิดไฟเพื่อที่คนข้างนอกจะได้มองไม่เห็นข้างในห้อง

เงียบ! แล้วเสียงก๊อกลงกักก็ดังขึ้นอีก ตรงนั้นที่ ตรงนี้ที่ ตามด้วยเสียงครางแปลกๆ

หรือจะไม่ใช่คน ขโมยที่ไหนจะทำเสียงพิกลแบบนี้

ไม่ไหวแล้ว มุกกรอมรู้สึกตกใจกลัวจนทนอยู่คนเดียวในบ้านต่อไปอีกไม่ได้ ผุดลุกขึ้นเปิดประตูดังตัดห้องโถงไปยังประตูหน้า ปลดล็อกกระชากเปิดด้วยมือที่สั่นเทา ก่อนจะถลาออกไปเต็มแรง ใครคนหนึ่งพอดียืนอยู่ตรงนั้นกำลังคลำหากุญแจเพื่อที่จะไขเปิดประตู เขามองเธองงๆ แล้วรับร่างเล็กๆ ที่โผล่เข้าหาไว้ได้ทัน

เสียงอุทานของชายหญิงดังขึ้นพร้อมกัน มุกกรอมเองก็ยั้งตัวไว้ไม่เช่นนั้นคงล้มลงไปแล้วทั้งคู่

“อะไรกัน” เสียงถามเป็นของหนุ่มใหญ่เจ้าของบ้าน วงแขนที่แข็งแรง กอดเธอไว้แน่น ตัวเธอสั่นทำอะไรไม่ถูก “ตกใจอะไรหรือ” ไม่มีคำตอบนอกจากใบหน้าที่ดินตระหนก

“คุณจาริต...”

“วิ่งหนีอะไรมา”

“ขอ... ขอโทษค่ะ”

เธอไม่เห็นสีหน้าของเขา รู้สึกแต่เพียงว่าเป็นเวลานานกว่าเขาจะยอมคลายวงแขนออก เธอรีบถอยไปข้างหลัง หลีกทางให้เขาก้มลงยกกระเป๋าเดินผ่านเข้าประตูบ้าน

“คุณจาริตเจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ”

“เจ็บซิ ก็โดนชนเข้าเต็มทีเลยนี่”

“ขอโทษค่ะ คือมุก... เอ่อ...”

“กลัวอะไร มาอยู่หลายวันแล้วก็เรียบร้อยดีไม่ใช่หรือ”

“คือวันนี้...” เธอนึกขึ้นได้ แม่เนินแม่เนาเล่นตลกแน่แล้ว

“ขอโทษนะคะ...” เธอปราดไปที่ประตูหลังบ้าน เปิดออกไปก็เห็นแม่สองสาวหลบวูบวาบเข้าห้อง

“มีอะไร” เขาเดินตามมาถาม

เธอปิดประตู สายหน้าเดินกลับมา

“เปล่าค่ะ มุกไม่ได้เรื่องเอง ต้องขอโทษด้วยค่ะ”

“ชอบที่นี้ไหม” เสียงถามบอกว่าอารมณ์ดียิ่ง

“ชอบมากค่ะ แต่ว่ามุกไม่ทราบว่าคุณจาริตจะกลับคืนนี้ไม่อย่างนั้นก็คงเตรียมต้อนรับดีกว่านี่ค่ะ”

“ต้อนรับแบบนี้ก็ไม่เลวเหมือนกันนะ” เขาพูดยิ้มๆ ก่อนจะหันหลังเดินกลับไป

พอจับใจความได้หญิงสาวก็รู้สึกใบหน้าร้อนวูบวาบ มองตามหลังคนที่เดินหลังตรงกลืนไปกับความมืดสลัว

ไม่นึกว่าคุณใจร้ายก็มีอารมณ์ขันเหมือนกัน .....